

Lesz-e béke Vietnamban?

A gyarmatellenes politika lehangosabb szövegűje, az Egyesült Államok, a francia összeomlás után(!) azonnal felfedezte, hogy a „kommunizmus hatalomra jutása Indokínában és Délkelet Ázsiában veszélyezteti az egész szabad világot” (Dulles, 1954 március 19.) Nixon alelnök is úgy nyilatkozott, hogy ha a franciák visszavonulnak, az Egyesült Államoknak kell csapatokat küldenie.

Az 1954-es Genfi Egyezmény a 17-ik szélességi fokon demarkációs vonalat jelölt ki, és 1956 júliusára választásokat rendelt egy központi kormány létesítésére. A választásokból nem lett semmi, de Németország és Korea után ismét egy kettévágott ország lépett a vilápolitika színterére, amely a nyugat-keleti polarizáció szerint északon kommunista kormányt kapott, délen anti-kommunistát – hogy még húsz év múlva is ennek az alkalmi ötletnek a nyomán öljék egymást.

A hidegháború éveit voltak ezek, amikor Amerika népe számonkérte vezetőitől a jaltai kiárusítást, és követelte Kelet-Európa felszabadítását. A közakarát választási program lett: Eisenhower, Dulles, Nixon, Kennedy antibolsevista álarcot öltöttek, és kapóra jött részükre a bolsevizmus elleni harc ideális színtere, a kommunizmus további térhódításának megakadályozása, az új kreatúrának, a délvietnami kormánynak a megvédése.

Ettől az időtől kezdődik a világtörténelem legvéresebb hadgyakorlata, amely hadüzenet nélkül tíz évig tartott. Együttal valószínűleg az utolsó olyan katonai működés, amit Amerika „antibolsevizmus” megjelöléssel folytatott. Azután hogy a második világháborúban a Szovjetuniót győzelemre segítette, előidézte Kína bolsevizálását, cserbenhagyta Koreát, hátatfordított a magyar szabadságharcnak, eltúrta a kubai kommunizmust saját partjai mellett, saját országában a kommunista szervezkedésnek és propagandának mind szabadabb kezét adott, érthetetlen volt, hogy éppen Indokína őserdeiben kergeti a kommunistákat? Amerika hadiipara táplálja a délkeletet, a szovjet tömb hadiipara az északiakat. Amerika hadianyagot szállít a Szovjetunióknak, és bevezeti Vörös Kínát az Egyesült Nemzetek Szövetségébe.

Az amerikaiak több mint 4 millió tonna bombát dobtak le Vietnamban (50-szeresét annak ami Angliára esett a második világháborúban), de a front nem mozdul odébb tíz év után sem. Csak egy magyarzata van: hadgyakorlat folyik mindkét részről.

Elég véres hadgyakorlat: 1961 óta 45 900 amerikai, 172 000 dél-vietnami és 899 000 északvietnami lelte halálát.

Az elmúlt tíz év alatt a híreket olvasó, rádiót hallgató nyugati közönség tudatába beleégett a vietnami tanulság: **a világ legnagyobb hatalma, Amerika roppant ereje, legkorszerűbb hadigépezete sem tudja feltartóztatni a kommunizmust még egy kis ország beháborújában sem – tehát értelmetlen a küzdelem!**

El kell felejteni a kelet-európai államok sorsát, és meg kell barátkozni a koegzisztencia, majd a kooperáció gondolatával. Ennek a hadivállalkozásnak az elején a rabnépek felszabadítását sürgető közvélemény választott elnököt, ma Nixon főlényesen befutott azzal az ígérettel, hogy befejezi az „értelmetlen háborút”.

Ilyen a világ! (6)

Kedves Olvasóim!

Most, amikor megindult Európa békéje és államszervezeti rendje ellen három veszélyes támadás (migráns-invázió, ukrain háború, atlanti gazdasági anchluss), jó kérdés, hogyan jutottunk el ideig? Volt-e valamilyen előjele a most kibontakozó kontinensméretű katasztrófának? Van-e a három támadásnak közös nevezője?

A száz évvel ezelőtt elindított háború felborította Közép-Európa rendjét, a második támadás beteljesítette külhatalmak uralmát,

egyrészt liberalista, másrészt szocialista álarcozással. A nemzetközi monetáris hatalom a kettős megszállásból a '70-es években Nyugat-Európa csatlakozását készítette elő egy nemzetközibb szintre emelt eurázsiai szovjetállamba. Ennek világosan megnyilatkozott jeleit idézem vissza ebben a sorozatban.

A közös nevező természetesen az Amerikai Egyesült Államok, pontosabban annak nevével és erejével gazdálkodó politikai garnitúra.

Csapó Endre

Majd jelentik az újságok, hogy helyreáll az országban a rend – mint '57-ben Magyarországon – és rövidesen felveszi Amerika a diplomáciai kapcsolatot az új kormánnyal – mint Kádárékkal.

Minden szimpátiánk a vietnami népe és örülünk, hogy Amerika sohasem volt Magyarország szövetségese.

(Ausztráliai Magyarság, 1973 február)

Merénylő kerestetik

Hónapokkal ezelőtt valami jugoszláv üzletben bomba robbant. Ez elég oknak bizonyult, hogy egyes munkáspárti szenátorok éles támadást intézzenek a bevándorlók felszabadítási mozgalmai ellen.

Szeptember 16-án a George Street-en (jugoszláv utazási irodában) felrobbant bomba tettése még ma sem került felszínre, és a nyomozás inkább személyes bosszúban vagy zsarolási esetben véli megtalálni az okot, mint politikai merényletben.

Egy „horvát terrorista” mégiscsak felszínre került ebből az esetből.

Bijedicsnek hívják, és sok áldozata várja őt a túlvilágon. Boszniai muzulmán, Bosznia és Hercegovina titkosrendőrségének főnöke volt, régi Titopartizán, jelenleg a kijelölt minisztertanács elnöke (az itteni újságok helytelenül miniszterelnöknek titulálják), most Whitlam miniszterelnök vendége volt, ami jó negyedmillió dollárba került az ausztráliai adófizetőknek – köztük a horvátoknak is.

Ez a diplomatává frakkozott balkáni lesipuskás tízszor akkora testőrséggel vonult be Ausztráliába, mint a néhány éve itt járt Johnson elnök, és ennek arányában gondoskodott személyi védelméről az ausztrál belbiztonsági szervezet. Szinte szimbolikus, hogy amerre csak járnak ezek a keleti despoták, velük jön, terjed a rendőrkordon, igazoltatás, motozás, polgárok zaklatása. Canberrában átforgatták az autókat, fegyverek után. Mindenki-ben terroristát láttak.

Olyan, hogy egy idegen állam diktatórikus kormányzatának egy tagja idejön, hogy politikai ellenfeleinek kiadatását követelje, precedens nélkül való beavatkozás más államok belügyeibe, amit kormányzati gyakorlattal lévő miniszterelnök visszautasít még akkor is, ha egyébként rokonszenvez ama diktatúrával. Lehetetlen állapot, hogy decemberben Ausztrália még harcol a kommunizmus ellen, és januárban új kormány jön, amely kiszolgáltatja a kommunizmus ellenfeleit. Még jó hogy nem a vietnami hadműveletekben részt vett katonákat kérte ki Bijedics elvtárs!

Mi magyarok aggodalommal szemléljük az eseményeket, amelyek so-

rán – addig amíg a bűnösöket bírósági eljárással meg nem nevezik – feltételezéssel gyanúsítanak többszáz ausztrál állampolgárt, és migrant-ellenes hangulatot keltenek Ausztráliában, amely e forrongó világban még a társadalmi béke boldog szigete.

Nem akarjuk elhinni semmiért sem, hogy a terrorcselekményeket, bombautetést, zsaroló elhurcolásokat és repülőgépes útonállásokat valamiféle bacilusfajták terjesztik, és szinte egyszerre a nyugati világ minden országában. Kell lennie összefüggésnek Vietnam, Közel-Kelet, Írország, Kuba, Chile, Black September, Uganda, Kongó, Black Power, Indian Action, stb. stb. között valami emberi színvonalon, és nem a vírusok világában. Ez ellen az egyedüli védekezés a törvényes rend, társadalmi nyugalom és zavartalan termelő munka biztosítása.

(Ausztráliai Magyarság, 1973 április)

Nixon és a szovjet megszállás

Az amerikai magyar újságok keserű hangon panaszkodnak arról, hogy Nixonba vetett reményeik nem váltak be, csalódtak ígéreteiben, meghirdetett politikájában. Egy évvel ezelőtt még azt írták, hogy Nixon kifogta a szelet a liberálisok (ott a baloldaliakat nevezik így) vitorláiból, belpolitikailag megvalósítja a reformokat, amiket azok hirdetnek, külpolitikájában pedig – ő mi bátor és határozott – a bolsevizmusból kezes bárányt csinál.

Ha a magyarnak nincs ponyva a feje fölött, épít magának légvárakat. „Magyarok Nixonért” mozgalmak alakultak, bölcs politikai hírmagyarázók minden tény ellenére Nixont, mint a magyarok nagy barátját ábrázolták, és élén jártak a választási kampányban annak a 170 000 bevándorlóból álló önkéntes toborzó hadseregnek, amelynek tagjai végre erejüket érezték a demokrácia nemes küzdőporondján és mámoros győzelemmel jelentették a választások után, hogy „a kelet-európai népek akarata is érvényesült a választásokon”. Semmi jel nem volt elég arra, hogy észrevegyék: a választások már itt nem számítanak, a váltókat akkor már átállították azok, akik a politikai forgalmat irányítják.

Az első keserű cikk csak februárban jelentkezett az amerikai magyar sajtóban. A választások előtt számos gesztus történt az amerikai nemzetiségi csoportok felé a Republikánus Párt részéről. A sok ígéret egyikéből törvény is lett, az 1972 évi Education Act, amely 15 milliót irányzott elő az amerikai kisebbségek nyelvének és kultúrájának ápolására. Ezt – noha tavaly nyáron a törvényhozás mindkét háza megszavazta már – egyszerűen kifejezték a költségvetésből.

A második hideg zuhanyt a Breznev-látogatás alkalmával kapták a kelet-európai származású nemzetiségi csoportok. Itt már alig lehetett diplomáciai magyarázattal kendőzni az eseményeket, a látogatás politikai jellegű volt: nem a Szovjetunió államelnöke jött Nixon elnökhöz látogatába, hanem az orosz kommunista párt főtitkára. Az államfőknek kijáró külsőségek közt lefolytatott fogadtatás a pártvezérnek szólt és rajta keresztül a kommunizmusnak. Igaz – még mindig akadtak reménykedők, hogy az antibolsevista Nixon talán egy jó húzással kiszabadítja a kelet-európai országokat az orosz medve karmaiból. Hiszen ő volt az, aki ott állt 1956-ban az andai hídnál, ahol egy vérző ország nyitott sebéből láthatta az orosz militarizmus kegyetlen, népellenes orgiáját, amely elől kisemberek, munkások tízezrei menekültek. Jó, igaz, Amerika biztatta a felkelést, csapatokat nem küldött, de elküldte alelnökét, akiben megmaradnak a szomorú látvány képei és – a magyar emigránsok logikája szerint – most, mint Amerika elnöke bizonyosan és minden ellenkező látszattal szemben egy diplomáciai sakkhúzással kiszabadítja országunkat az immár közel harminc éves orosz katonai megszállás alól.

És amikor a bécsi csapatlétszámcsökkentési konferencián az oroszok kívánságára Amerika utasította nyugati partnereit, hogy ne ragaszkodjanak a magyarországi megszálló csapatok kivonásához, egyszerre leszakadt a mennyezet az amerikai magyar emigráció feje felett. Jött a szokásos magyar kétségbeesés, Amerika ismét cserbenhagyott minket, itt a vég, itt már nem lehet tenni semmit. A magyar emigrációs sajtó ködevő külpolitikai rovatvezetői, akik húsz éve etetnek minket azzal, hogy Amerika majd felszabadítja Magyarországot, még ma sem akarják elénk tárni a valóságot, hogy Amerika, amely katonai szövetségese volt a második világháborúban a Szovjetunióknak – most politikai szövetségese lett. Ők azok akik oly megértők lettek egyszerre az 56-os gázolás után Amerika iránt, hogy „nem kívánhatjuk, hogy miattunk világháborút robbantsanak ki”. De akkor miért idézte elő Amerika az orosz-magyar háborút '56-ban? Igaz, hogy országunk jelentéktelen játékszere a nagyoknak, de miért lágyul el a szívünk a jobbról-balról minket rugdosó nagyhatalmak egyike iránt csak azért, mert egyidőben propagandája részünkre oly kedves dallamot andalított a fülünkbe? Mire való becsapni a magyar olvasóközönséget üres szövegek ismételtetésével? Miért nem lehet megmondani: **hát ilyen a világ**, ezt készítik elő földi életünk irányítói: országunk sor-

sában megállapodott Moszkva és Washington, és Vatikán sem támaszt erkölcsi kifogásokat. Mert ha egyszer felismerjük a valóságot – és mivel minden helyzetben élni kell és élni akarunk, és amíg a lehetet ki nem szorítják belőlünk, ezt magyarul, magyar érdekek szerint gyakoroljuk – módunkban lesz megmaradásunk reális politikáját gyakorolni. Védekezni csak az tud, aki ismeri a veszélyt.

A homokba dugott fejű külpolitikai hírmagyarázók minden világos esemény ellenére még így bódítanak minket: „Nixon az Egyesült Államok elnöke és nem Magyarorszáé. Elsősorban az USA érdekei befolyásolják döntéseit. Magyarország a világpolitikai terveinek csak egy összetevője a sok közül. Nixon soha, egyetlen szóval sem helyeselte a kommunizmust.” (Californiai Magyarság). Szóval jámbor és naiv olvasó, tudd meg, hogy Nixon minden elképesztő esemény ellenére nem helyesli a kommunizmust. „Szóval” nem! Az orosz megszállást viszont szó nélkül...ugye...

Mi következik ebből? Zűrzavar, amiben ismét mindnyájan egymásnak esünk. Egy-két tünet máris jelentkezik: dr. Vágó Pál, volt nyilas képviselő, aki felfedezte a kínai-magyar rokonságot, Kinától – vagy ahogy ő mondja: Csinától – várja Magyarország felszabadítását. Készül „Csiná Európarendező hivatása” című könyvéről szóló röpcéduláján így bölcselkedik: „Emelkedjünk a csonka országhatárokon túllátó világpolitikai magaslatra a kommunizmus megítélésében. Értsük meg végre: a kommunizmus adminisztrációs keret, amely lehet nemzet- és néperdekű, ha annak uralkodó testülete nép- és nemzetérdekű. A kínai forradalom szelleme lényegében azonos azzal a nemzet- és néperdekű mozgalom szellemével, amellyel mi, hungaristák, harcoltunk Szálasi oldalán”. Most már értem, miért kiáltott fel Széchenyi István: – Isten ments meg a pártemberekétől!

A másik a helyezkedő típus, a realpolitikus, aki megérzi az új idők új szeleit. A müncheni Nemzetőr első oldalán közli a Franco elől emigrált Salvador de Madariaga cikkét, amiben azt ajánlja Európa népeinek, vessék el a nemzeti érzéseiket, oldódjanak fel: „...bolygónkon megváltozott a közösségi lét mércéje: ezelőtt a nemzet volt az egység, ma a kontinens. Tehát: egyesüljétek, vagy pusztuljatok!” A jó öreg marxista négy Károlyra építi a nemzeteket pusztító Európáját, eszményképét imígyen kínálgatja a szabadságharcos írók lapjában: „A harmadik Károly nagyon sokban különbözött elődeitől. A világ Marx Károlynak ismeri, s egy része, ma is úgy tekint rá, mint vezérére. Ő is itt született a közelben, Trier városában, annak a népnek a fiaként, amely évszázadokon át görnyedt az elnyomás és megvetés terhe alatt. Ő maga azonban nem görnyedt meg soha. Acél-gerince merőleges egyenesként szökött magasba, lángoló büszkeséggel, s ez a szenvedély egymagában elég volt ahhoz, hogy világra szóló földrendést váltson ki, melynek utóregzései még ma is elsötétítik látóhatárunkat.”

Így hát nosza: megértéssel vagyunk az amerikai átalakulás iránt, a kínai kommunizmustól kívánatos a felszabadulásunk és az euró-marxizmus elveiért feladjuk ezerszemes függetlenségünket. Fene a huzunkba, hát csak az orosz nem veszi be!

(Ausztráliai Magyarság, 1973. szeptember)